

[Steen Folke.]

der ikke var så stort fremmøde hele dagen. Men det har jo været klart i forbindelse med denne lørdagsslukning — det fremgik også af det, ministeren sagde — at de timer, som kunne have været brugt i institutioner, hvor der var børn om lørdagen, i andre institutioner er blevet brugt til en lang række nødvendige funktioner i et forsøg på at give børnene et ordentligt og udbytterigt ophold i de pågældende daginstitutioner. Det er det, man nu bl. a. med denne fastholdte beslutning har skåret væk.

Vi mener, det er helt klart, at gennemførelsen af denne afskedigelse på de 3.600 vil få meget alvorlige konsekvenser for daginstitutionerne. Jeg har været inde på i min motivering for forespørgslen de sikkerhedsmæssige konsekvenser, som jeg ikke skal gå yderligere ind på. Man kan nævne dette med vikarordningen, der nu bliver maksimeret på de 5 pct. Tidligere var det muligt for en daginstitution at tage vikarer for 12 pct. af den samlede lønsum, og det er det beløb, der er reduceret til de 5 pct. Det vil sige, at det end ikke er muligt at tage vikar i personalets lovbestemte ferie, da udgiften hertil vil svare til omkring 8 pct. af lønsummen. Det har bevirket, at nogle institutioner delvis har måttet lukke på grund af sygdom blandt personalet.

Hvis antallet af institutionsansatte nedsettes, vil hvert enkelt barns mulighed for kontakt med en voksen forringes betydeligt. Det vil bl. a. have en negativ virkning på barnets sproglige udvikling og på dets begrebsudvikling, fordi der vil være mindre tid til at snakke sammen. Ligeledes vil den manglende tid betyde, at børnene ikke kan få støtte til selv at klare en masse af de problemer, de støder på i dagens løb. F. eks. er det hurtigere at give et barn tøj på end at hjælpe det med selv at gøre det, og det kræver mindre voksenassistance, hvis et barn er beskæftiget med noget, det kan, i forhold til en beskæftigelse, som det øver sig i, altså en beskæftigelse, der er udviklende, og som kræver opmuntring og vejledning. Når barnet oplever, at det ikke kan regne med at få hjælp til de ting, det ikke helt selv kan klare, så vil det holde sig til de ting, det kan, og ikke kaste sig over de opgaver, der er udfordrende og udviklende.

Nedskæringerne vil også betyde, at børne-

nes tid i institutionerne bliver isoleret fra deres øvrige liv og fra det øvrige samfund. Dels vil der ikke længere være tid til forældrekontakt, hvilket betyder, at institutionspersonalet ikke ved noget om barnets hjemmeliv, og at forældrene ikke ved noget om barnets institutionsliv. Man kan således ikke i fællesskab, forældre og pædagoger, hjælpe barnet med eventuelle problemer. Dels vil ture uden for institutionen nærmest være umulige at foretage, da det antal børn, den ansatte skal følges med, er så stort, at det er farligt at færdes i trafikken. Børnene får således ikke uddybet deres kendskab til omverden.

Det, jeg her har sagt, gælder for alle de almindelige børn med ganske almindelige problemer, men det gælder også og naturligvis i højere grad for børn med specielle problemer. For disse børn er det af allerstørste vigtighed, at nogen har tid og evne til at snakke med dem om deres problemer og deltage i løsningen af dem. Det har tidligere været muligt at give disse børn særlig støtte i daginstitutionerne, men hvis nedskæringerne gennemføres, vil der ikke længere være personale til det, og børnene lades alene med deres problemer, hvad problemerne selvsagt ikke bliver løst af, tværtimod.

Yderligere vil disse børn være en belastning for den øvrige børnegruppe, og „løsningen“ vil derfor i mange tilfælde være, at børn med de specielle problemer henvises til specialinstitutioner.

Det vil være ovenforligt for institutioner, der er skåret ned til sokkeholderne, som socialstyrelsens normering nu foreskriver det, at påtage sig arbejdet med svære familievejledningssager, med børn, der er under psykologbehandling, eller børn med andre handicap — blinde, døve, taleretardedede, åndssvage, fysisk handicappede — da det vil være umuligt at opnå noget resultat.

Den yderste konsekvens af nedskæringerne bliver derfor, at en stor del af disse børn vil blive dømt til anbringelse i en døgninstitution. Andre må i langt højere grad henvises til psykiatriske afdelinger, ambulatorier og lignende behandlingsinstitutioner. Ventetiden hertil vil blive længere, færre vil blive behandlet, det hele vil give langt større omkostninger for samfundet og først og fremmest langt flere tabere.